

Arrest

nr. 236 214 van 29 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. DENYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van B.D. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Skopje (Macedonië) en bent u in het bezit van het Macedonisch staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met S.D. (...) (O.V. 5.561.741). Op 12 januari 2004 diende u voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in in België, omwille van politieke redenen. Kort nadien verliet u België en reisde u naar Duitsland waar u op 3 mei 2004 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op diezelfde datum nam de Belgische Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 mei 2004 werd u door de Duitse autoriteiten naar België gerepatriëerd. Op 17 mei 2004 diende u een tweede verzoek in in België, welke door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 mei 2004 niet in overweging werd genomen. U keerde terug naar Macedonië. Op 8 november 2011 diende u voor de derde maal een verzoek in in België. In het kader van uw derde verzoek bracht u aan sinds 2004 of 2005 in een bloedwraak te verkeren met H.K. (...). Nadat de bloedwraak werd uitgesproken woonde u afwisselend in Macedonië, Kosovo en Albanië. Voorts bracht u aan dat uw dochter B. (...) ziek was en dat uw derde verzoek geen uitstaans had met de motieven die u in het kader van uw voorgaande verzoeken aanbracht. Op 21 februari 2012 besliste het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen in een bloedwraak te verkeren met H.K. (...) en als er al geloof kon gehecht worden aan uw problemen met H.K. (...), u niet aannemelijk wist te maken voor het verkrijgen van hulp/bescherming voor uw problemen geen beroep te kunnen doen op de Macedonische autoriteiten. Op 27 april 2013 stelde de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast dat u instelde tegen de door het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2012 genomen weigeringsbeslissing. U verbleef verder in België en diende op 28 september 2012 voor de vierde maal een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek verklaarde u dat uw situatie in Macedonië nog steeds dezelfde was. U legde voorts een vonnis bij verstek van de rechtbank van Skopje neer waarbij u tot een voorwaardelijke straf van 2 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld wegens een conflict met N.K. (...) (toebrengen van een ernstig lichamelijk letsel). U bracht verder aan in Macedonië geen beroep te kunnen doen op de autoriteiten omdat u in het verleden actief was voor het UÇK (Ushtria Çlirimtare Kombëtare; Nationaal Bevrijdingsleger). Bij een terugkeer naar Macedonië vreesde u vermoord te worden door H.K. (...). Op 2 oktober 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering tot inoverwegingname van uw vierde verzoek. U verbleef verder in België en diende op 17 oktober 2012 voor de vijfde maal een verzoek in. In het kader van uw vijfde verzoek herhaalde u in bloedwraak te verkeren met de familie K. (...) en dat u in het verleden gevochten heeft voor het UÇK. Op 29 oktober 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken uw vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 11 februari 2013 een zesde verzoek in. In uw zesde verzoek herhaalde u uw problemen en vreesde u bij een terugkeer naar Macedonië vermoord te worden door H.K. (...). Diezelfde dag dienden ook uw ouders G.D. (...) en R.D. (...) (O.V. 7.656.483) een eerste verzoek om internationale bescherming in en beriepen zich op de problemen met de familie K. (...). Op 13 maart 2013 weigerde het Commissariaat-generaal de verzoeken van uw ouders in overweging te nemen omdat er geen geloof werd gehecht aan hun verklaringen. Op 18 november 2013 weigerde het Commissariaat-generaal uw zesde verzoek in overweging te nemen. De verklaringen van uw ouders bevestigden en versterkten het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen in bloedwraak te verkeren met de K. (...)’s. Door het Commissariaat-generaal werd aldus nogmaals, net als in uw derde verzoek, geoordeeld dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in bloedwraak te verkeren met de familie K. (...). Op 18 december 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 18 november 2013 ingesteld schorsing- en annulatieberoep daar u niet verscheen ter zitting en aldus geacht werd in te stemmen met de motieven vermeld in de beschikking van 27 november 2014. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 12 februari 2015 een zevende verzoek om internationale bescherming in. U bevestigde nog steeds de bloedwraak te vrezen met de familie K. (...). Daarnaast vreesde u bij een terugkeer naar Macedonië gearresteerd te worden daar u in uw afwezigheid in Macedonië tot vier jaar effectieve gevangenisstraf werd veroordeeld voor het toebrengen van een zwaar lichamelijk letsel aan N.K. (...) op 16 december 2004. U zou messteken hebben toegebracht aan N.K. (...). Dit was volgens u echter een politiek spelletje van de familie K. (...) met de politie die samen deze valse beschuldigingen opstelden. N.K. (...) was immers ten tijde van de zogenaamde feiten niet in Macedonië maar elders in Europa. Uw veroordeling tot vier jaar gevangenisstraf betrof dan ook een gemonteerde veroordeling. Voorts verklaarde u problemen te

kennen met de BDI (Bashkimi Demokratik për Integrim; Democratische Unie voor Integratie) waar u van bij de oprichting van de partij tot in 2009 actief voor was. U deed beveiligingswerk voor Ali Ahmeti en Fazli Veliu. U was al enige tijd in onmin met de partij en zette voor de laatste presidentverkiezingen in Macedonië (voor uw komst naar België in 2011) mensen tegen de BDI op. U blies uw bruggen met de BDI volledig op nadat u op de hoogte kwam van de fraude van de BDI en van Nikola Gruevski (en de Macedonische kant) met betrekking tot een lening van 150 miljoen euro die de Europese Unie aan Macedonië toekende voor onder meer de bouw van ziekenhuizen en om de productie van fabrieken aan te passen aan EU-normen. Daar u een aandeel weigerde en u op de hoogte was van die verdeling/verduistering van fondsen, wilden de hoge pieten van de BDI u liquideren. Tevens deed de Macedonische geheime dienst in 2009 een aanslag op u en haalde u ten slotte aan dat u in 1999 of 2000 zwaar werd mishandeld door de Macedonische politie, die u 17 uur lang sloeg met zware verwondingen aan uw rug tot gevolg. Op 7 juli 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 januari 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep bij de raad van State werd op 11 april 2016 verworpen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 26 oktober 2018, samen met uw echtgenote, uw achtste verzoek in. U verwees opnieuw naar de valse beschuldiging die tegen u werd geuit. U voegde toe dat Macedonië om uw uitlevering vroeg, waardoor u dertien maanden in België werd opgesloten. Uiteindelijk werd uw uitlevering geweigerd. Dit is voor u een bewijs dat uw leven in Macedonië in gevaar is. U verklaarde dat u onmenselijke behandeling vreest bij opsluiting in de gevangenis van Idrizovo. U stelde voorts dat u in 2015 door politici in Macedonië werd opgeroepen om uw activiteiten verder te zetten. U kreeg twee brieven met de eis om terug te keren naar Macedonië voor de verkiezingen en om geld te verzamelen van Albanezen in Europa voor de goede zaak. U voegt tot slot toe dat uw woning doelbewust in brand werd gestoken om u te viseren. U blijft zich voor het overige zonder bijkomende toelichting beroepen op de motieven uiteengezet bij uw vorige verzoeken. Ter staving van uw verzoek legde u de 'memorie van antwoord' neer die de Minister van Justitie indiende naar aanleiding van uw zaak bij de Raad van State aangaande uw uitlevering (dd. 12.07.2017); enkele foto's ter staving van uw verklaring dat uw woning afbrandde en een politierapport dat naar aanleiding van de brand werd opgesteld (dd.16.01.2019); twee brieven die u ontving van de organisatie 'Gështja Kombëtare' (organisatie voor de nationale zaak) (dd. 22..02.2015 en zonder datum); het verslag van het auditoraat van de Raad van State aangaande uw beroep tot nietigverklaring van uw uitlevering (dd. 08.01.2019). Uw advocaat legde voorts enkele rapporten neer aangaande de situatie in de gevangenissen in Macedonië, met name: verslag van het CPT van de Raad van Europa van 17 maart 2016, EASO Country of origin information report over FYROM van november 2016, verslag van het CPT van de Raad van Europa van 12 oktober 2017, werkverslag van de Europese Commissie over FYROM van 9 november 2016, verslag UNCAT over FYROM van 5 mei 2015, Amnesty International, Former Yugoslav Republic of Macedonia - Submission to the human rights committee, 2015, Amnesty International, Macedonia: completely failing to guarantee human rights, 1 juli 2015, Raad van Europa Fourth evaluation round - corruption prevention, 18-22 juni 2018, persmededeling Raad van Europa, maart 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

In uw huidige verzoek verwijst u naar de problemen die u in Macedonië zou hebben gekend zoals u deze bij uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Deze door u aangehaalde problemen werden in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming evenwel reeds ontkracht. In het kader van uw vorige (zevende) verzoek werd aangaande de bloedwraak met de familie K. (...) verwezen naar de tegenstrijdige verklaringen die u en uw familieleden hierover aflegden bij uw vorige verzoeken en die de geloofwaardigheid van dit element ondermijnden. Wat betreft

uw verklaarde lidmaatschap van de BDI (Bashkimi Demokratik për Integrim; Democratische Unie voor Integratie) en de problemen die u daardoor zou hebben gekend, werd vastgesteld dat u over deze problemen in geen van uw voorgaande verzoeken had gerept, dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw activiteiten, en dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aan dit element werd dan ook geen enkel geloof gehecht. Hetzelfde gold voor de door u aangehaalde problemen die u in 1999/2000 met de Macedonische politie verklaarde te hebben gehad en voor de aanslag die de geheime dienst in 2009 op u zou hebben gepleegd. Ook deze elementen werden dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. Betreffende uw juridische problemen ten gevolge van de steekpartij met H.K. (...) werd opgemerkt dat de authenticiteit van verschillende van de door u en uw familie neergelegde documenten in twijfel kon worden getrokken en dat u verklaringen aflegde aangaande dit incident die tegenstrijdig waren met uw eerdere verklaringen, verklaringen van uw familie, en het vonnis van uw veroordeling. Dit vonnis, waarbij u op 14 maart 2013 bij verstek tot vier jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, werd als enige authentieke document beschouwd. Aan uw veroordeling op zich werd dan ook niet getwijfeld. Er werd echter vastgesteld dat u geenszins aantoonde dat deze veroordeling het gevolg was van een constructie van de Macedonische overheid, en er werd aangestipt dat u over de mogelijkheid beschikte om beroep in te dienen tegen deze veroordeling. In haar arrest van 19 januari 2016 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle argumenten die door de Commissaris-generaal werden aangehaald. In reactie op de opmerkingen die u ter terechtzitting maakte aangaande uw uitlevering aan Macedonië, die u beschouwde als een blijf van vervolging, benadrukte de RvV dat u op geen enkele manier aantoonde dat uw proces niet eerlijk zou zijn verlopen of dat u geen eerlijke mogelijkheid zou krijgen om het verstekvonnis aan te vechten. Voorts werd opgemerkt dat de rechtshandhaving en het bestraffen van criminele feiten tot de soevereiniteit van elke staat behoort, en dat de vluchtelingen- en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet dienen om te ontsnappen aan een gevangenisstraf die (rechtmatig) opgelegd wordt. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen. U legt wat voorgaande problemen betreft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af waardoor de vroegere appreciaties behouden blijven.

Wat betreft uw verklaring in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië mogelijks het slachtoffer te worden van foltering en/of mensonterende omstandigheden bij het uitzitten van uw gevangenisstraf dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen objectieve concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat u persoonlijk hiervan het slachtoffer zou worden (CGVS, p. 8). Waar een verzoeker om internationale bescherming artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst het Commissariaat-generaal erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. U verwijst louter naar uw veroordeling waarvan u stelt dat deze onterecht is (CGVS, p. 8). In het kader van uw voorgaande verzoeken werd evenwel reeds geoordeeld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze veroordeling gemanipuleerd is en dat u beschikt over beroepsmogelijkheden tegen deze veroordeling. U verwijst verder naar meerdere rapporten die concluderen dat er ernstige gebreken in het Noord-Macedonische gevangeniswezen vast te stellen zijn (oa fysiek geweld van gevangenen door bewakers/ andere gedetineerden, overbevolking, erbarmelijke levensomstandigheden, gebrekkige gezondheidszorg) en dat u bijgevolg een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De rapporten om uw claim inzake de gevangenisomstandigheden te ondersteunen dateren in hoofdzaak van 2016. Het rapport van het Europees Anti-foltercomité mag dan wel dateren van 12 oktober 2017, maar is gebaseerd op een bezoek aan de gevangenis van Idrizovo van 6 tot 9 december 2016. U legt verder één persmededeling van maart 2017 neer waarin de overbevolking in de gevangenissen wordt aangeklaagd. Het Commissariaat-generaal ontkent geenszins dat dergelijke ernstige gebreken in het verleden werden vastgesteld in de Noord-Macedonische gevangenissen en dat er nog veel ruimte is voor verbetering, maar het stelt tevens vast dat in 2018 en 2019 maatregelen werden genomen om tegemoet te komen aan deze gebreken. Zo werden allereerst tal van opleidingen gegeven in het kader van het actieplan 'Strengthening the protection of the rights of sentenced persons'. Niet enkel werden opleidingen voorzien gericht op bepaalde kwetsbare groepen van gedetineerden, ook werden voor gevangenisdirecteurs en ervaren medewerkers opleidingen voorzien met de focus op het leiden van een gevangenis waarbij aandacht werd geschonken aan de verplichtingen van staten verbonden aan artikel 3 EVRM en aan de conclusies van het Anti-foltercomité. Daarnaast werden tal van opleidingen voorzien

voor verschillende medewerkers in het gevangeniswezen waarbij de klemtoon kwam te liggen op het uitbouwen van een positieve verstandhouding met gedetineerden met het oog op het tot stand brengen van een dynamische beveiliging. Verder werden een training manual, een policy paper en een nieuwe gedragscode ontwikkeld. In de gevangenis van Idrizovo – waar u terecht zou komen – werden tevens nieuwe vleugels gebouwd waar de levensomstandigheden wel conform Europese standaarden zijn. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geenszins a priori gesteld worden dat u bij het uitzitten van uw gevangenisstraf een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verwijzing naar het verslag van het Auditoraat van de Raad van State d.d. 8 januari 2019 waarin het uw beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot uitlevering gegrond verklaart, wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Dit verslag stelt immers louter dat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient onderzocht te worden, wat bij deze hierboven gebeurd is. In uw verzoekschrift tot beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 17 januari 2019 stelt u tot slot nog dat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk is. Zoals evenwel eerder bij uw vorige verzoeken werd uiteengezet en zoals hierboven reeds werd aangehaald heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw veroordeling in Macedonië gemanipuleerd/gefabriceerd is en dat er u beroepsmogelijkheden ter beschikking staan om tegen uw veroordeling in te zetten. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden in Noord-Macedonië geen juridische stappen heeft gezet (of door een juridisch vertegenwoordiger heeft laten zetten), en dat u niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken aangaande uw rechtszaak in uw thuisland – u stelde hierover dat het u niet interesseert en u er zich niet mee bezighoudt (CGVS, p. 3, 10).

Aangaande uw verklaring dat u door politici in Noord-Macedonië via brieven zou zijn opgeroepen om zich verder in te zetten voor de zaak (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15; CGVS, p. 3-5), wordt vooreerst opgemerkt dat u verklaarde dat dit in 2015 zou zijn gebeurd, maar u dit niet aanhaalde in de (beroeps-)procedure van uw vorige verzoek om internationale bescherming, waarbij u op 4 januari 2016 een aanvullende nota neerlegde en op 8 januari 2016 een zitting plaatsvond. Uw verklaring hiervoor, met name dat u geen vertrouwen meer had (CGVS, p. 5) kan hiervoor geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers worden verwacht dat hij op elk moment in zijn procedure alle mogelijke elementen van zijn asielrelaas op tafel legt. Voorts wordt vastgesteld dat uw verklaringen in verband met deze brieven en de inhoud van de brieven die u neerlegde na het persoonlijk onderhoud, danig van elkaar verschillen. Bij Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u van politici in Macedonië de vraag zou hebben gekregen om zich verder in te zetten voor nationale zaken, dat u een brief zou hebben ontvangen met de vraag om geld in te zamelen bij Albanezen in Europa (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat een oproepingsbrief kreeg om terug te keren omwille van de verkiezingen en dat uw leven in gevaar zou zijn als u weigerde (CGVS, p. 4). In werkelijkheid wordt u in de ene brief de toestemming gegeven om financiële middelen in te zamelen, en wordt in de andere brief vermeld dat u werd benoemd in de centrale raad voor diaspora. In geen van beide documenten wordt melding gemaakt van een terugkeer naar Macedonië, van verkiezingen, of van dreigementen ten aanzien van u en/of uw familie. Hoe dan ook kan er, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten bij uw vorige verzoeken, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot deze brieven.

Wat betreft uw verklaring dat uw woning in Macedonië zou zijn afgebrand, kan wordt opgemerkt dat dit een vreemde manier zou zijn om u te treffen aangezien u al jarenlang niet meer in die woning verblijft. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw broer tot enkele jaren geleden wel nog in de woning verbleef, maar ook hij woont er al twee of drie jaar niet meer. Overigens is de woning eigendom van uw vader en niet van u (CGVS, p. 5). Voorts kon u niet zeggen wie de brand zou hebben gesticht, en kon u geen enkel concreet element neerleggen ter bewijs dat het om brandstichting zou gaan. Dit wordt ook niet vermeld in het politiedocument dat u neerlegde. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel degelijk onderzoek voerde naar aanleiding van de brand (CGVS, p. 5-7). De foto's die u neerlegde aangaande de brand kunnen geen bewijs vormen voor uw verklaringen als dat het om uw woning zou gaan en dat de brand met opzet zou zijn gesticht. Dat uw woning doelbewust in brand werd gestoken om u te viseren heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende uw stelling dat u voor u kinderen (specifiek uw zoon) vreest dat zij geconfronteerd zouden worden met wat u meemaakte en dat men wraak zou kunnen nemen op hem (CGVS, p. 10), dient te worden gewezen op het feit dat hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet dat uw verklaringen omtrent mogelijke bloedwraken of politieke problemen niet als aannemelijk worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenote blijkt dat uw echtgenote of uw kinderen tot op heden concrete problemen kenden of in de toekomst zouden kennen bij terugkeer naar Macedonië (CGVS echtgenote, p. 5-6).

Wat tot slot uw stelling betreft dat uw kinderen Nederlands spreken en hier naar school gaan (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 21), wordt opgemerkt dat dit persoonlijke motieven zijn, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelede documenten, die in bovenstaande beslissing reeds werden besproken, kunnen deze vaststelling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.D. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Skopje (Macedonië) en bent u in het bezit van het Macedonisch staatsburgerschap. U bent sinds 2007 gehuwd met B.D. (...) (O.V. 5.561.741). Op 8 november 2011 diende u voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in in België. U bracht in het kader van uw eerste verzoek aan dat uw echtgenoot in bloedwraak verkeerde met de familie K. (...). U kende omwille van deze bloedwraak geen concrete problemen, maar had schrik zich buitenshuis te begeven. U bracht verder aan naar België te zijn gekomen omdat uw dochter B. (...) medische hulp nodig had. Op 21 februari 2012 besliste het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat er geen geloof kon gehecht worden aan de verklaringen van u en van uw echtgenoot in een bloedwraak te verkeren met H.K. (...) en als er al geloof kon gehecht worden aan jullie problemen met H.K. (...), jullie niet aannemelijk wisten te maken voor het verkrijgen van hulp/bescherming voor uw problemen geen beroep te kunnen doen op de Macedonische autoriteiten. Op 27 april 2013 stelde de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast dat u instelde tegen de door het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2012 genomen weigeringsbeslissing. U verbleef verder in België en diende op 28 september 2012 voor de tweede maal een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw situatie in Macedonië nog steeds dezelfde was en u vreesde dat uw echtgenoot ingeval van terugkeer naar Macedonië door H.K. (...) vermoord zou worden. Op 2 oktober 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering tot inoverwegingname van uw tweede verzoek. U verbleef verder in België en diende op 17 oktober 2012 voor de derde maal een verzoek in. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming herhaalde u in bloedwraak te verkeren met de familie K. (...). Op 29 oktober 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken uw derde verzoek niet in overweging te nemen. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 11 februari 2013 een vierde verzoek in. Ook uw schoonouders, G.D. (...) (O.V. 7.656.483) en R.D. (...) (O.V. 7.656.483), en uw schoonzus G.D. (...) (O.V. 7.656.481), die op 9 februari 2013 Macedonië verlieten, dienden op 11 februari 2013 een (eerste) verzoek om internationale bescherming in. Op 13 maart 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvragen van uw schoonouders en uw schoonzus G. (...). U verklaarde nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Macedonië daar u nog steeds in bloedwraak verkeert met de familie K. (...). Op 18 november 2013 weigerde het Commissariaat-generaal uw vierde verzoek in overweging te nemen. Door het Commissariaat-generaal werd nogmaals, net als in uw eerste verzoek, geoordeeld dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweringen in bloedwraak te verkeren met de familie K. (...). Op 18 december 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 18 november

2013 ingesteld schorsing- en annulatieberoep daar u niet verscheen ter zitting en aldus geacht werd in te stemmen met de motieven vermeld in de beschikking van 27 november 2014. U verbleef met uw gezin verder in België en diende op 12 februari 2015 een vijfde verzoek in. U bevestigde nog steeds de bloedwraak te vrezen met de familie K. (...). Daarnaast vreesde u dat uw echtgenoot bij een terugkeer naar Macedonië gearresteerd zou worden. Uw echtgenoot werd in Macedonië veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf voor iets dat hij niet gedaan heeft. Het betreft een gemanipuleerde veroordeling. Op 7 juli 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 januari 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw beroep bij de raad van State werd op 11 april 2016 verworpen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 26 oktober 2018, samen met uw echtgenoot, uw huidige, zesde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar de elementen die u bij uw vorige verzoeken aanhaalde. U voegde toe dat uw echtgenoot in december 2015 in België werd gearresteerd en een jaar en twee weken werd vastgehouden, op vraag van de Macedonische autoriteiten. U stelde daarenboven dat uw echtgenoot in december 2015 een brief kreeg van een Albanees die in Zwitserland woont, met de vraag om geld in te zamelen voor de UÇK, waarvan hij vroeger lid was. De bedoeling van deze persoon was dat uw echtgenoot met dit geld naar Macedonië zou terugkeren, en dat hij dan gearresteerd zou worden. Uw echtgenoot ging niet akkoord met dit voorstel. Kort hierna werd hij gearresteerd. Bij terugkeer naar Macedonië vreest u dat uw echtgenoot gearresteerd of vermoord zal worden, dat u eveneens problemen zal kennen, en dat uw kinderen, specifiek uw zoon, ook in de problemen zouden kunnen komen. Ter staving van uw verzoek legde u de 'memorie van antwoord' neer die de Minister van Justitie indiende naar aanleiding van uw zaak bij de Raad van State aangaande uw uitlevering (dd. 12.07.2017).

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw zesde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, D.B. (...) (O.V. 5.561.741), werden uiteengezet. Zijn achtste verzoek werd kennelijk ongegrond verklaard, om de volgende redenen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

In uw huidige verzoek verwijst u naar de problemen die u in Macedonië zou hebben gekend zoals u deze bij uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Deze door u aangehaalde problemen werden in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming evenwel reeds ontkracht. In het kader van uw vorige (zevende) verzoek werd aangaande de bloedwraak met de familie K. (...) verwezen naar de tegenstrijdige verklaringen die u en uw familieleden hierover aflegden bij uw vorige verzoeken en die de geloofwaardigheid van dit element ondermijnden. Wat betreft uw verklaarde lidmaatschap van de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet; Democratische Unie voor Integratie) en de problemen die u daardoor zou hebben gekend, werd vastgesteld dat u over deze problemen in geen van uw voorgaande verzoeken had gerept, dat u geen enkel bewijs neerlegde van uw activiteiten, en dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aan dit element werd dan ook geen enkel geloof gehecht. Hetzelfde gold voor de door u aangehaalde problemen die u in 1999/2000 met de Macedonische politie verklaarde te hebben gehad en voor de aanslag die de geheime dienst in 2009 op u zou hebben gepleegd. Ook deze elementen werden dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. Betreffende uw juridische problemen ten gevolge van de steekpartij met H.K. (...) werd opgemerkt dat de authenticiteit van verschillende van de door u en uw familie neergelegde documenten in twijfel kon worden getrokken en dat u verklaringen aflegde aangaande dit incident die tegenstrijdig waren met uw eerdere verklaringen, verklaringen van uw familie, en het vonnis van uw veroordeling. Dit vonnis, waarbij u op 14 maart 2013 bij verstek tot vier jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, werd als enige authentieke document beschouwd. Aan uw veroordeling op zich werd dan ook niet getwijfeld. Er werd echter vastgesteld dat u geenszins aantoonde dat deze veroordeling het

gevolg was van een constructie van de Macedonische overheid, en er werd aangestipt dat u over de mogelijkheid beschikte om beroep in te dienen tegen deze veroordeling. In haar arrest van 19 januari 2016 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle argumenten die door de Commissaris-generaal werden aangehaald. In reactie op de opmerkingen die u ter terechtzitting maakte aangaande uw uitlevering aan Macedonië, die u beschouwde als een blijk van vervolging, benadrukte de RvV dat u op geen enkele manier aantoonde dat uw proces niet eerlijk zou zijn verlopen of dat u geen eerlijke mogelijkheid zou krijgen om het verstekvonnis aan te vechten. Voorts werd opgemerkt dat de rechtshandhaving en het bestraffen van criminele feiten tot de soevereiniteit van elke staat behoort, en dat de vluchtelingen- en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet dienen om te ontsnappen aan een gevangenisstraf die (rechtmatig) opgelegd wordt. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen. U legt wat voorgaande problemen betreft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af waardoor de vroegere appreciaties behouden blijven.

Wat betreft uw verklaring in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië mogelijks het slachtoffer te worden van foltering en/of mensonterende omstandigheden bij het uitzitten van uw gevangenisstraf dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen objectieve concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat u persoonlijk hiervan het slachtoffer zou worden (CGVS, p. 8). Waar een verzoeker om internationale bescherming artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst het Commissariaat-generaal erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. U verwijst louter naar uw veroordeling waarvan u stelt dat deze onterecht is (CGVS, p. 8). In het kader van uw voorgaande verzoeken werd evenwel reeds geoordeeld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze veroordeling gemanipuleerd is en dat u beschikt over beroepsmogelijkheden tegen deze veroordeling. U verwijst verder naar meerdere rapporten die concluderen dat er ernstige gebreken in het Noord-Macedonische gevangeniswezen vast te stellen zijn (oa fysiek geweld van gevangenen door bewakers/ andere gedetineerden, overbevolking, erbarmelijke levensomstandigheden, gebrekkige gezondheidszorg) en dat u bijgevolg een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De rapporten om uw claim inzake de gevangenisomstandigheden te ondersteunen dateren in hoofdzaak van 2016. Het rapport van het Europees Anti-foltercomité mag dan wel dateren van 12 oktober 2017, maar is gebaseerd op een bezoek aan de gevangenis van Idrizovo van 6 tot 9 december 2016. U legt verder één persmededeling van maart 2017 neer waarin de overbevolking in de gevangenis wordt aangeklaagd. Het Commissariaat-generaal ontkent geenszins dat dergelijke ernstige gebreken in het verleden werden vastgesteld in de Noord-Macedonische gevangenis en dat er nog veel ruimte is voor verbetering, maar het stelt tevens vast dat in 2018 en 2019 maatregelen werden genomen om tegemoet te komen aan deze gebreken. Zo werden allereerst tal van opleidingen gegeven in het kader van het actieplan 'Strengthening the protection of the rights of sentenced persons'. Niet enkel werden opleidingen voorzien gericht op bepaalde kwetsbare groepen van gedetineerden, ook werden voor gevangenisdirecteuren en ervaren medewerkers opleidingen voorzien met de focus op het leiden van een gevangenis waarbij aandacht werd geschonken aan de verplichtingen van staten verbonden aan artikel 3 EVRM en aan de conclusies van het Anti-foltercomité. Daarnaast werden tal van opleidingen voorzien voor verschillende medewerkers in het gevangeniswezen waarbij de klemtoon kwam te liggen op het uitbouwen van een positieve verstandhouding met gedetineerden met het oog op het tot stand brengen van een dynamische beveiliging. Verder werden een training manual, een policy paper en een nieuwe gedragscode ontwikkeld. In de gevangenis van Idrizovo – waar u terecht zou komen – werden tevens nieuwe vleugels gebouwd waar de levensomstandigheden wel conform Europese standaarden zijn. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geenszins a priori gesteld worden dat u bij het uitzitten van uw gevangenisstraf een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verwijzing naar het verslag van het Auditoraat van de Raad van State d.d. 8 januari 2019 waarin het uw beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot uitlevering gegrond verklaart, wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Dit verslag stelt immers louter dat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient onderzocht te worden, wat bij deze hierboven gebeurd is. In uw verzoekschrift tot beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 17 januari 2019 stelt u tot slot nog dat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk is. Zoals evenwel eerder bij uw vorige verzoeken werd uiteengezet en zoals hierboven reeds werd aangehaald heeft u niet

aannemelijk gemaakt dat uw veroordeling in Macedonië gemanipuleerd/gefabriceerd is en dat er u beroepsmogelijkheden ter beschikking staan om tegen uw veroordeling in te zetten. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden in Noord-Macedonië geen juridische stappen heeft gezet (of door een juridisch vertegenwoordiger heeft laten zetten), en dat u niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken aangaande uw rechtszaak in uw thuisland – u stelde hierover dat het u niet interesseert en u er zich niet mee bezighoudt (CGVS, p. 3, 10).

Aangaande uw verklaring dat u door politici in Noord-Macedonië via brieven zou zijn opgeroepen om zich verder in te zetten voor de zaak (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15; CGVS, p. 3-5), wordt vooreerst opgemerkt dat u verklaarde dat dit in 2015 zou zijn gebeurd, maar u dit niet aanhaalde in de (beroeps-)procedure van uw vorige verzoek om internationale bescherming, waarbij u op 4 januari 2016 een aanvullende nota neerlegde en op 8 januari 2016 een zitting plaatsvond. Uw verklaring hiervoor, met name dat u geen vertrouwen meer had (CGVS, p. 5) kan hiervoor geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers worden verwacht dat hij op elk moment in zijn procedure alle mogelijke elementen van zijn asielrelaas op tafel legt. Voorts wordt vastgesteld dat uw verklaringen in verband met deze brieven en de inhoud van de brieven die u neerlegde na het persoonlijk onderhoud, danig van elkaar verschillen. Bij Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u van politici in Macedonië de vraag zou hebben gekregen om zich verder in te zetten voor nationale zaken, dat u een brief zou hebben ontvangen met de vraag om geld in te zamelen bij Albanezen in Europa (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat een oproepingsbrief kreeg om terug te keren omwille van de verkiezingen en dat uw leven in gevaar zou zijn als u weigerde (CGVS, p. 4). In werkelijkheid wordt u in de ene brief de toestemming gegeven om financiële middelen in te zamelen, en wordt in de andere brief vermeld dat u werd benoemd in de centrale raad voor diaspora. In geen van beide documenten wordt melding gemaakt van een terugkeer naar Macedonië, van verkiezingen, of van dreigementen ten aanzien van u en/of uw familie. Hoe dan ook kan er, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten bij uw vorige verzoeken, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot deze brieven.

Wat betreft uw verklaring dat uw woning in Macedonië zou zijn afgebrand, kan wordt opgemerkt dat dit een vreemde manier zou zijn om u te treffen aangezien u al jarenlang niet meer in die woning verblijft. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw broer tot enkele jaren geleden wel nog in de woning verbleef, maar ook hij woont er al twee of drie jaar niet meer. Overigens is de woning eigendom van uw vader en niet van u (CGVS, p. 5). Voorts kon u niet zeggen wie de brand zou hebben gesticht, en kon u geen enkel concreet element neerleggen ter bewijs dat het om brandstichting zou gaan. Dit wordt ook niet vermeld in het politiedocument dat u neerlegde. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel degelijk onderzoek voerde naar aanleiding van de brand (CGVS, p. 5-7). De foto's die u neerlegde aangaande de brand kunnen geen bewijs vormen voor uw verklaringen als dat het om uw woning zou gaan en dat de brand met opzet zou zijn gesticht. Dat uw woning doelbewust in brand werd gestoken om u te viseren heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende uw stelling dat u voor u kinderen (specifiek uw zoon) vreest dat zij geconfronteerd zouden worden met wat u meemaakte en dat men wraak zou kunnen nemen op hem (CGVS, p. 10), dient te worden gewezen op het feit dat hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet dat uw verklaringen omtrent mogelijke bloedwraken of politieke problemen niet als aannemelijk worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenote blijkt dat uw echtgenote of uw kinderen tot op heden concrete problemen kenden of in de toekomst zouden kennen bij terugkeer naar Macedonië (CGVS echtgenote, p. 5-6).

Wat tot slot uw stelling betreft dat uw kinderen Nederlands spreken en hier naar school gaan (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 21), wordt opgemerkt dat dit persoonlijke motieven zijn, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelede documenten, die in bovenstaande beslissing reeds werden besproken, kunnen deze vaststelling niet wijzigen."

Derhalve dient ook uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard te worden.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat in het licht van bovenstaande verklaringen, evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u of uw kinderen de gevolgen zouden kunnen dragen van de problemen van uw echtgenoot. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden nooit persoonlijk problemen heeft gekend in Noord-Macedonië (CGVS, p. 5-6).

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen wensen volgende correcties aan te brengen op het feitenrelaas in de bestreden beslissing:

“- In het feitenrelaas op blz. 1 van de beslissing van verzoeker is sprake van een vonnis bij verstek van de rechtbank te Skopje, waarbij hij tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 2 jaar werd veroordeeld.

- Verzoeker weet niet waarover dit gaat;

- Verweerder haalt aan dat bij het indienen van zijn derde verzoek verzoeker gewag maakte van het feit dat zijn dochter ziek was. Verzoekers zijn evenwel niet naar België gevlucht omwille van de ziekte van de dochter, deze vermelding is bijgevolg niet relevant;

- Verzoeker heeft niet verklaard dat hij vreest door H.K. (...) vermoord te worden, wel door een van zijn mensen of door de geheime dienst;

- Verzoeker deed voor Ali Ahmeti en Fazli Velu geen beveiligingswerk, hij werkte in hun dienst als activist.

Samengevat baseert verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op het feit dat hij veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar door de rechtbank van eerste aanleg te Skopje wegens het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan N.K. (...), wat een gevolg is van bloedwraak van de familie K. (...) op verzoeker. Het gaat om valse beschuldigingen omdat N.K. (...) ten tijde van de feiten niet in Noord-Macedonië was. Verder vreest verzoeker problemen met de Bashkimi Demokratik për Integritet (Demokratische Unie voor Integratie), de grootste Albanese politieke partij in Noord-Macedonië, partij waarin hij actief was tot 2009 en activist was voor de 2 voormelde personen, maar geraakte daarmee in onmin nadat hij op de hoogte was van de fraude van de partij.

In zijn achtste verzoek voegt verzoeker daaraan toe dat hij in 2015 via 2 brieven door politici dichtbij het UCK werd opgeroepen om geld in te zamelen bij Albanezen in Europa voor de goede zaak alsmede dat onlangs zijn huis in Noord-Macedonië door onbekenden in brand werd gestoken.”

2.2. Verzoekende partijen formuleren hun enig middel als volgt:

“Schending van artikel 48/6, § 1, eerste lid, van 48/3 en van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekende partijen wijzen op de twee brieven van 2015 en op de brandstichting in hun woning in 2018. Zij betogen:

“2.1. In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat verwerende partij huidig verzoek in eerste instantie niet-ontvankelijk verklaard heeft bij gebrek aan nieuwe elementen. De motivering van de beslissingen van 4 januari 2019 maakt echter geen gewag van deze 2 elementen.

De huidige bestreden beslissingen verklaren het volgend verzoek kennelijk ongegrond omdat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst. Impliciet maar zeker neemt verwerende partij

bijgevolg aan dat deze 2 elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming.

2.2. M.b.t. de 2 brieven verwijt verwerende partij verzoeker enerzijds dat hij deze niet ter sprake heeft gebracht in zijn zevende verzoek, en anderzijds dat hij daarover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd:

M.b.t. het eerste verwijt dient herinnerd te worden aan het feit dat de nieuwe gegevens niet noodzakelijk betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, verzoeker dient enkel de redenen te geven waarom hij de nieuwe elementen niet eerder kon aanbrengen. Het gaat om een vorm van medewerkingsplicht door de verzoeker, en om een belangrijk element bij de beoordeling van het volgend verzoek, maar een gebrekkige reden leidt niet per definitie tot een onontvankelijkheid van het verzoek (Kamer 2012-13, 2555-2556/1, 16-17). Bovendien, door het verzoek niet onontvankelijk te verklaren, heeft verwerende partij, zoals hoger reeds gezegd, impliciet maar zeker aanvaard dat deze brieven de kans aanzienlijk groter maken om internationale bescherming te verkrijgen. Het verwijt is bijgevolg ongegrond. Het gaat bovendien om een tegenstrijdige motivering, wat de formele motiveringsplicht schendt;

M.b.t. het tweede verwijt kan het volgende opgemerkt worden. In het pv van DVZ staat "In 2015 werd ik door politici in Macedonië geroepen om terug te keren en verder mijn activiteiten uit te voeren". Dat is correct. Alleen werd verzoeker telefonisch benaderd door mensen van de BDI, en heeft hij beslist daar niet op in te gaan. Hij heeft zelfs het oproepingsnummer op zijn gsm geblokkeerd. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid tussen deze verklaring en de inhoud van de 2 brieven, vermits verzoeker het niet over de brieven had wanneer hij dit feit aanhaalde. Verweerder meende tijdens het persoonlijk onderhoud ten onrechte dat verzoeker sprak over de brieven. Er valt niet in te zien waarom verzoeker verklaringen zou hebben afgelegd die inhoudelijk niet stroken met deze van de brieven, die verzoeker niet in zijn bezit had tijdens het verhoor bij DVZ noch bij het persoonlijk onderhoud bij verweerder. Deze omstandigheid zal de verwarring tussen brieven en telefoon in de hand gewerkt hebben. Uit de 2 brieven kan alleszins afgeleid worden dat verzoeker actief was in de strijd voor meer rechten voor de Albaneessprekende bevolking in Noord-Macedonië. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat verzoekers niet de kans hebben gekregen om opmerkingen te maken bij de nota's genomen tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerder, vermits deze nota's tegelijkertijd met de bestreden beslissingen werden opgezonden."

Omtrent de brandstichting, doen verzoekende partijen gelden:

"M.b.t. de brandstichting stelt verweerder dat dit een "vreemde manier" zou zijn om verzoekers te treffen omdat zij al jarenlang niet in deze woning meer verblijven, dat zijn broer er niet meer woont en dat de woning eigendom is van de vader van verzoeker

Deze motivering slaat de bal mis: in de eerste plaats gaat het om de woning waar verzoekers toch vele jaren verbleven in Noord-Macedonië en waar zij vele herinneringen aan hebben alsook nog meubelen, en bovendien worden verzoekers getroffen indien iets gebeurt met hun naaste familie. Verweerder lijkt dat niet te vatten.

Verder wordt gesteld dat verzoekers niet bewijzen dat het om brandstichting gaat noch konden ze zeggen wie de brand zou gesticht hebben.

Verzoekers hebben foto's en een pv van de politie meegedeeld. Dat is redelijkerwijze alles wat ze op dit ogenblik kunnen doen. Verder kan hun medewerkingsplicht niet reiken.

Verweerder verzaakt volledig aan zijn samenwerkingsplicht, hem opgelegd door artikel 48/6, § 1, eerste lid, tweede zin Vw.

(...)

Verweerder toont niet aan welke demarches hij zou ondernomen hebben om meer informatie over de brandstichting te bekomen, zodat hij niet aantoonde de samenwerkingsplicht te hebben nageleefd. Minstens moet hij motiveren waarom hij niet meer informatie zou kunnen verkrijgen, door dit niet te doen schendt hij de formele motiveringsplicht."

Verzoekende partijen geven vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stellen:

"De bewijskracht van de meegedeelde stukken m.b.t. de brandstichting en de 2 brieven uit 2015 moeten op hun waarde beoordeeld worden. Daaraan doet niet af dat de verklaringen van verzoekers tijdens de vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Een document

kan immers niet worden geweerd enkel en alleen omdat het geen geloofwaardig relaas ondersteunt. Anders beslissen is strijdig met artikel 3 EVRM, en bijgevolg met de artikel en 48/3 en 48/4 Vw.: nieuwe stukken mogen niet worden uitgesloten zonder voorafgaande beoordeling van de relevantie, authenticiteit en bewijskracht ervan, maar moeten aan een grondige en zorgvuldige doorlichting worden onderworpen; dit volgt uit het feit dat het risico op schending van artikel 3 aan een nauwgezet en grondig onderzoek moet worden onderworpen (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A./België, § 64). Indien de Raad meent zelf niet tot dit grondig en nauwgezet onderzoek te kunnen overgaan, bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en verwerende partij uitgenodigd te worden dit te doen.”

Verzoekende partijen gaan verder in op het vonnis van 14 maart 2013. In dit kader doen zij gelden:

“M.b.t. het vonnis van 14 maart 2013 dient het volgende opgemerkt te worden. In zijn arrest van 19 januari 2016 stelt de Raad dat het gaat om een veroordeling omwille van feiten van gemeen recht en dat het proces eerlijk is verlopen. Zoals reeds hoger aangegeven, omwille van het gezag van gewijsde van dit arrest gedragen verzoekers zich naar de wijsheid van de Raad m.b.t. de vraag of dit vonnis aanleiding kan geven tot een erkenning als vluchteling.

Dat is echter niet het geval m.b.t. het verzoek om toekenning van subsidiaire bescherming. Weliswaar stelt het arrest dat er een beroepsmogelijkheid bestaat tegen dit arrest en dat m.b.t. artikel 3 EVRM, of artikel 48/4, § 2, b) Vw., verzoeker niet aantoont dat er een risico bestaat dat in geval van terugkeer dit artikel geschonden wordt.

Maar enerzijds blijkt uit het arrest van de Raad van State van 10 augustus 2016 nr. 235.606 dat verweerder ten onrechte beweerde, bewering die door de Raad werd geloofd, dat tegen het vonnis van 14 maart 2013 nog een mogelijkheid van verzet of beroep open stond, vermits precies om die reden de Raad van State de eerste beslissing tot uitlevering heeft geschorst. Dit punt heeft verder geen belang, omdat omwille van deze schorsing de minister van Justitie van Noord-Macedonië sindsdien verklaard heeft dat er wel nog een rechtsmiddel open staat.

Anderzijds dient opgemerkt te worden dat, indien verzoeker of zijn toenmalige advocaat geen gegevens hebben aangebracht waaruit een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou blijken, dit nu wel het geval is. Dat volgt o.m. uit het feit dat in haar verslag de Auditeur bij de Raad van State het middel dat schending van dit artikel aanvoert, gegrond acht. Als gevolg hiervan strekt het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 19 januari 2016 zich niet uit tot de beoordeling van subsidiaire bescherming. Het gezag van gewijsde geldt immers niet indien een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is op zekere wijze aan te tonen dat het eerdere arrest anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dat is hier het geval.

3.2. In hun vorig beroep hadden verzoekers aangevoerd, en dit wordt hier herhaald, dat de uitlevering naar een daartoe verzoekende staat een probleem t.a.v. artikel 3 EVRM kan opleveren, en dus de uitleverende staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en aantoonbare redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de verzoekende staat een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Om het bestaan van dergelijk gevaar voor een behandeling in strijd met artikel 3 te onderzoeken, moet rekening gehouden worden met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene. Er wordt veel belang gehecht aan informatie vervat in recente verslagen, afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International en regeringsbronnen (RvS 22 januari 2015, nr. 229.933).

Dezelfde redenering dient gevolgd te worden in geval van verwijdering van de vreemdeling naar dat land: volgens vaste rechtspraak is zulke maatregel strijdig met artikel 3 EVRM indien er ernstige redenen zijn om te vrezen dat na zijn verwijdering, of omwille daarvan, de vreemdeling het risico loopt te worden onderworpen aan foltering of aan een vernederende of onmenselijke behandeling of straf (Cass. 3 januari 2018, RDPC 2018, 835). Er moet een grondig en nauwgezet onderzoek uitgevoerd worden om het bestaan van zulk risico te beoordelen; het komt in beginsel de vreemdeling toe om gegevens aan te dragen die ertoe kunnen bijdragen aan te tonen dat er een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 bestaat, maar in geval van twijfel is het aan de overheid om dat risico weg te werken; er moet rekening gehouden worden zowel met de algemene toestand in het land van waarnaar uitgewezen wordt, als met de omstandigheden eigen aan de vreemdeling (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-133; 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99).

Vermits artikel 48/4, § 2, b) Vw. inhoudelijk identiek is aan artikel 3 EVRM, zijn deze beginsel en ook van toepassing bij het onderzoek naar het toekennen van subsidiaire bescherming op grond van dit artikel.

In een stuk meegedeeld door de minister van Justitie tijdens de procedure die aanleiding gaf tot het arrest van de Raad van State van 10 augustus 2016, meer bepaald een "verwijzingsakte voor de uitvoering van de gevangenisstraf, staat vermeld dat verzoeker zich moet aanmelden in de gevangenis van Idrizovo - Skopje."

Verzoekende partijen wijzen op de inhoud van een verslag van het Europees Anti-Foltercomité van de Raad van Europa dat werd gepubliceerd op 17 maart 2016 en dat is gebaseerd op een bezoek aan Noord-Macedonië in oktober 2014. Tevens wijzen zij op de inhoud van het verslag van 12 oktober 2017 van datzelfde comité, gebaseerd op een bezoek aan de gevangenis van Idrizovo in december 2016. Verder wijzen zij op het werkverslag van de Europese Commissie van 9 november 2016 over Noord-Macedonië. Voorts halen zij aan hetgeen in het UNCAT verslag van 5 mei 2015 gesteld wordt over de gevangenis van Idrizovo. Vervolgens stellen zij:

"Uit het voorgaande blijkt dat de verwijdering van verzoeker als gevolg heeft dat hij gedurende enkele jaren zal opgesloten worden in de gevangenis van Idrizovo, waar hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Dat is echter reeds het geval bij weigering van toekenning van subsidiaire bescherming, vermits na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming de Dienst Vreemdelingenzaken automatisch een verwijderingsmaatregel neemt. M.a.w. de afwijzing van het verzoek schendt artikel 48/4, § 2, b) Vw. In ieder geval dient subsidiaire bescherming toegekend worden indien verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Weliswaar zal verzoeker, indien de door Noord-Macedonië gegeven waarborgen bewaarheid worden, eerst nog recht hebben op een nieuwe beoordeling van de schuldvraag en van de strafmaat. De kans is evenwel erg groot dat het nieuwe vonnis weinig zal verschillen van het oude, ten eerste omdat het vonnis bij verstek uitvoerig gemotiveerd is en het bijgevolg moeilijk zal zijn om de rechter hierop te laten terugkomen, en ten tweede omdat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk is (Europese Commissie, 9 november 2016, SWD(2016) 362 final, 12-13; Amnesty International, Former Yugoslav Republic of Macedonia, Submission to the human rights committee 114th session (29 juni 2015-24 juli 2015, 36 e.v.; Amnesty International, 1 juli 2015, Macedonia: completely failing to guarantee human rights, 2 blz.; Raad van Europa, Fourth évaluation round - corruption prévention in respect of parliament, judges and prosecutors, 18-22 juni 2018) en de uitvoerende macht, na zoveel moeite gedaan te hebben om verzoeker te laten uitleveren, wel de opdracht zal geven aan de rechter om verzoeker streng te straffen.

Bovendien is het waarschijnlijk dat verzoeker bij aankomst in Noord-Macedonië, in afwachting van het aantekenen van zijn verzet en de behandeling daarvan, intussen opgesloten wordt in de gevangenis van Idrizovo. Dit is de gebruikelijke gang van zaken in Belgisch strafprocesrecht en uit niets blijkt dat dit in Noord-Macedonië anders is. Bijgevolg, zelfs indien verzoeker vrijgesproken wordt, zal hij enige tijd in voornoemde gevangenis opgesloten worden, waardoor hij het reële risico loopt een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te ondergaan.

Om te oordelen of artikel 3 geschonden wordt, dient rekening gehouden te worden zowel met de algemene toestand in het land van herkomst als met de omstandigheden eigen aan de persoon. In verband met dit laatste is het voldoende rekening te houden met het feit dat verzoeker zal opgesloten worden in de gevangenis van Idrizovo, vermits uit voornoemde bronnen blijkt dat elke gevangene daar opgesloten het risico loopt een behandeling strijdig met artikel 3 te ondergaan.

De omstandigheid dat Noord-Macedonië partij is bij het EVRM, doet niet ter zake, vermits dit de overheid niet ontslaat van zijn plicht tot preventie in het raam van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili/België, 13 december 2016, § 193). Dit is des te meer zo nu zelfs in het raam van de overlevering van een vreemdeling tussen lidstaten van de Europese Unie, terwijl de bescherming van grondrechten in beginsel hier op een hoger niveau staat dan binnen de Raad van Europa (reden waarom de Europese Commissie vooruitgangsrapporten maakt over de eventuele toetreding van kandidaat-lidstaten tot de EU, waarvan hoger een verslag aangehaald), de aangezochte lidstaat de plicht heeft om na te gaan of de detentieomstandigheden in de verzoekende lidstaat gebreken vertonen die als gevolg kunnen hebben dat de over te leveren vreemdeling een behandeling dreigt te ondergaan strijdig met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (HvJ 5 april 2016, C-404/15 en C-659/15 PPU, Pal Aranyosi en Robert Caldaru), dat dezelfde inhoud heeft als artikel 3 EVRM.

Herhaald dient te worden dat er geen zekerheid dient te bestaan over het feit dat verzoeker onderworpen zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië. Een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 EVRM, en bijgevolg van artikel 48/4, § 2, b) Vw. volstaat om subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.3. In de bestreden beslissingen antwoordt verweerder hierop dat verzoeker stelt dat zijn veroordeling onterecht is. Dat is natuurlijk irrelevant om te beoordelen welke behandeling verzoeker zal te beurt vallen indien hij in de gevangenis van Idrizovo terecht komt. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker nog een mogelijkheid van beroep of verzet tegen het vonnis heeft: zoals de Auditeur in haar verslag, blz. 5, aanvaardt is het waarschijnlijk dat verzoeker bij aankomst in Noord-Macedonië, in afwachting van zijn verzet of beroep en de behandeling ervan, intussen zal worden opgesloten in deze gevangenis, zoals dit ook in het Belgisch strafprocesrecht gebruikelijk is. Verweerder, die over dit verslag beschikt, miskent dit volkomen."

Verzoekende partijen geven een overzicht van hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissing. Tevens wijzen zij op de informatie die in dit kader door verweerder werd opgenomen in het administratief dossier. Zij vervolgen:

"Verweerder neemt zijn wensen voor werkelijkheid.

Het is niet omdat men opstart met het geven van training aan trainers of aan stafpersoneel dat de houding van het gewone gevangenispersoneel ondertussen ernstig is gewijzigd.

Wanneer wordt geoordeeld dat een persoon niet kan erkend worden als vluchteling omdat op het ogenblik van de beslissing hij geen ernstige vrees voor vervolging meer kan laten gelden, moet een juiste evaluatie gemaakt worden van de gevolgen van de verandering die aanleiding gaf tot een ernstige vrees voor vervolging, om er zeker van te zijn dat het gaat om "an effective and durable change of circumstances" (James Hathaway en Michelle Foster, The law of refugee status, 2014,133}. Vermits bij het beoordelen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw de Raad eveneens moet rekening houden met de toestand die geldt op het ogenblik van de beslissing, moet verweerder aantonen dat de omstandigheden op effectieve en duurzame wijze gewijzigd zijn en dat deze aantonen dat er geen risico meer bestaat op ernstige schade. Verweerder toont dit niet aan door te wijzen op gegeven trainingen, of een nieuwe vleugel die in de gevangenis geopend wordt, waardoor wel de materiële omstandigheden verbeterd worden (voor zover aangetoond wordt dat verzoeker in die nieuwe vleugel zou ondergebracht worden!), maar niet noodzakelijkerwijze het gedrag van de gevangenisbewakers of de toegediende gezondheidszorg.

Verzoekers verwijzen naar het progress report van de Europese Commissie m.b.t. Noord- Macedonië van 29 mei 2019. waar op blz. 25 en 26 wordt gesteld dat "Construction and" refurbishment in the prison system is ongoing. New semi-open and open units were inaugurated in Idrizovo Prison but the transfer of inmates to the new premises is slow. The new Law on Execution of Sanctions, adopted in March 2018 addresses weaknesses in the development of a professional management approach in the prison system and introduces new rules limiting the duration of solitary confinement. The strategy for the development of the penitentiary system continued to be implemented and some prison staff were trained on the treatment of violent prisoners, dynamic security, and on international standards and national legislation.

The penitentiary sector remains underfunded. understaffed and overly reliant on donor assistance. Healthcare in prisons remains deficient and the transfer to the Ministry of Health is still not finalized. The release of 795 persons based on the December 2017 Law on Amnesty reduced prison overcrowding but is not a sustainable solution as the probation system is still at an early stage of development'.

Hieruit blijkt overduidelijk dat er weliswaar een intentie is om vooruitgang te boeken, maar dat het resultaat ervan in de praktijk nog erg te wensen overlaat.

Verzoekers verwijzen ook naar een verslag van het UNCAT van 10 mei 2019 over Noord- Macedonië. Dit betreft weliswaar een bezoek van april 2017, maar er werd rekening gehouden met latere elementen. Op 22 april 2019 vroeg de lidstaat het verslag te publiceren. Daarin kan het volgende gelezen worden:

- Het subcomité is bezorgd over verslagen van mishandeling door gevangenisbewakers, dat disproportioneel minderheidsgroepen treft (nr. 16). Ter herinnering: verzoeker behoort tot de Albanese minderheid in Noord-Macedonië;*
- De gezondheidszorg in de gevangenissen is ondermaats (nr. 25); de ziekenboeg in de gevangenis in Idrizovo is "een gevangenis in de gevangenis", met 70 bedden voor 120 zieken (nr. 29);*
- In deze gevangenis is er overbevolking, met stapelbedden van 3 verdiepingen, waarbij de gevangene nauwelijks in het hoogste bed raakt (nr. 32);*
- Er heerst corruptie: voor het krijgen van elementaire zaken als water en eten moet er betaald worden (nr. 34);*

- Ook voor personen in voorlopige hechtenis (wat verzoeker te wachten staat in afwachting van een nieuw vonnis) is er sprake van een onmenselijke en vernederende behandeling (nr. 36); het regime voor voorlopig gehechten is zelfs nog slechter dan dat voor veroordeelden (nr. 37);

- In Idrizovo zitten de vrouwen in betere materiële omstandigheden dan de mannen (nr. 45). Dient daaruit afgeleid te worden dat de nieuwe vleugel waar verweerder het over heeft, bestemd is voor de vrouwen?

3.6. In het vorig beroep hadden verzoekers, verwijzend naar ernstige bronnen, aangevoerd dat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk werkt. Een schending van artikel 6 EVRM werd overigens vastgesteld in het arrest van de Raad van 15 september 2017 nr. 192.060. Op blz. 16 van het rapport van 29 mei 2019 stelt de Europese Commissie dat er vooruitgang wordt geboekt. Er kan verzoeker evenwel niet verweten worden dat hij in het verleden heeft gesteld dat de rechterlijke macht niet onafhankelijk is en dat hij niet gelooft dat de rechter hem een eerlijk proces zal geven indien hij teruggaat. Bovendien is vooruitgang boeken nog niet hetzelfde als aantonen dat de rechterlijke macht nu wel onafhankelijk werkt. Het is in die context dat zijn verklaring moet begrepen worden dat de procedure in Skopje hem niet interesseert, en dat hij geen advocaat heeft aangesteld voor zijn proces in Skopje. Daarentegen is hij wel degelijk op de hoogte van de procedurele stand van zaken van dit proces, vermits tg.v. zijn verzet tot tweemaal toe tegen zijn uitlevering hij er alles aan doet om niet meer voor de rechter te moeten verschijnen, en dat dankzij zijn verzet tegen de eerste beslissing tot uitlevering er nog een rechtsmiddel openstaat.”

2.3. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: “3. Europese Commissie, verslag van 29 mei 2019 (partim)

4. Verslag subcomite UNCAT 1 mei 2019”.

2.5. Verzoekende partijen brengen middels een aanvullende nota van 14 mei 2020 het arrest bij van de Raad van State nr. 246.326 van 6 december 2019 waarbij de beslissing van de minister van Justitie van 6 maart 2017 houdende de uitlevering van verzoeker aan de regering van de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië wordt vernietigd omdat de feiten waarvoor verzoeker wordt vervolgd naar Belgisch recht verjaard zijn, samen met het verslag van het auditoraat van 8 januari 2019 “waarbij het middel m.b.t. de verjaring van de strafvordering, alsook het m.b.t. artikel 3 EVRM omwille van de zeer slechte toestand in de gevangenis van Idrizovo, gegrond wordt bevonden”.

Verzoekende partijen leggen ten slotte in hun aanvullende nota de nadruk op het gegeven dat door het niet verkrijgen van een internationale beschermingsstatus verzoeker het land zal moeten verlaten, “wat op een vermomde uitlevering neerkomt”, hetgeen een schending zou uitmaken van het non-refoulementbeginsel.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen

bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat er in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden aanwezig waren waarmee onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ook haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. In de bestreden beslissingen wordt verder met recht gemotiveerd, en dit wordt door verzoekende partijen niet betwist:

“Bij KB van 15 februari 2019 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekende partijen nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.4. Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat zij niet de kans kregen om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud omdat deze slechts tegelijkertijd met de bestreden beslissingen werden opgestuurd.

Te dezen blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekende partijen op 16 mei 2019 op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet een aanvraag indienden om een kopie te bekomen van de notities van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS (administratief dossier, stukken 7a en 7b).

Artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader het volgende:

“§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”

Met toepassing van voormelde bepaling, werden de kopieën van de notities van hun persoonlijke onderhoud aan verzoekende partijen betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissingen (administratief dossier, stukken 6a en 6b).

Het vermoeden, zoals bepaald in artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen worden geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van hun persoonlijke onderhoud, geldt in dit geval uiteraard niet. Verzoekende partijen hadden bovendien de mogelijkheid om middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van onderhavig beroep de nodige opmerkingen te formuleren over en hun rechten te doen gelden met betrekking tot de notities van hun persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Zij hebben deze mogelijkheid ook klaarblijkelijk benut. Derhalve zijn hun rechten gerespecteerd.

3.5. Omtrent de verwijzing door verzoekende partijen naar de problemen zoals zij deze reeds bij hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet, en de vaststellingen die hieromtrent reeds in het verleden werden gedaan, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“In uw huidige verzoek verwijst u naar de problemen die u in Macedonië zou hebben gekend zoals u deze bij uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Deze door u aangehaalde problemen werden in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming evenwel reeds ontkracht. In het kader van uw vorige (zevende) verzoek werd aangaande de bloedwraak met de familie K. (...) verwezen naar de tegenstrijdige verklaringen die u en uw familieleden hierover aflegden bij uw vorige verzoeken en die de geloofwaardigheid van dit element ondermijnden. Wat betreft uw verklaarde lidmaatschap van de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet; Democratische Unie voor Integratie) en de problemen die u daardoor zou hebben gekend, werd vastgesteld dat u over deze problemen in geen van uw voorgaande verzoeken had gerept, dat u geen enkel bewijs neerlegde van

uw activiteiten, en dat u ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aan dit element werd dan ook geen enkel geloof gehecht. Hetzelfde gold voor de door u aangehaalde problemen die u in 1999/2000 met de Macedonische politie verklaarde te hebben gehad en voor de aanslag die de geheime dienst in 2009 op u zou hebben gepleegd. Ook deze elementen werden dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. Betreffende uw juridische problemen ten gevolge van de steekpartij met H.K. (...) werd opgemerkt dat de authenticiteit van verschillende van de door u en uw familie neergelegde documenten in twijfel kon worden getrokken en dat u verklaringen aflegde aangaande dit incident die tegenstrijdig waren met uw eerdere verklaringen, verklaringen van uw familie, en het vonnis van uw veroordeling. Dit vonnis, waarbij u op 14 maart 2013 bij verstek tot vier jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, werd als enige authentieke document beschouwd. Aan uw veroordeling op zich werd dan ook niet getwijfeld. Er werd echter vastgesteld dat u geenszins aantoonde dat deze veroordeling het gevolg was van een constructie van de Macedonische overheid, en er werd aangestipt dat u over de mogelijkheid beschikte om beroep in te dienen tegen deze veroordeling. In haar arrest van 19 januari 2016 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle argumenten die door de Commissaris-generaal werden aangehaald. In reactie op de opmerkingen die u ter terechtzitting maakte aangaande uw uitlevering aan Macedonië, die u beschouwde als een blijf van vervolging, benadrukte de RvV dat u op geen enkele manier aantoonde dat uw proces niet eerlijk zou zijn verlopen of dat u geen eerlijke mogelijkheid zou krijgen om het verstekvonnis aan te vechten. Voorts werd opgemerkt dat de rechtshandhaving en het bestraffen van criminele feiten tot de soevereiniteit van elke staat behoort, en dat de vluchtelingen- en/of de subsidiaire beschermingsstatus niet dienen om te ontsnappen aan een gevangenisstraf die (rechtmatig) opgelegd wordt. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen. U legt wat voorgaande problemen betreft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af waardoor de vroegere appreciaties behouden blijven.”

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

3.6. Verzoekende partijen vestigen in het voorliggende verzoekschrift de aandacht op de twee nieuwe elementen die zij aanbrachten in het kader van hun huidige, achtste, respectievelijk zesde, verzoek om internationale bescherming. Het gaat daarbij om de twee brieven van 2015 en de aangehaalde brandstichting in hun woning in 2018.

Waar verzoekende partijen in het kader van hun betoog dienaangaande verwijzen naar de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van januari 2019, kan daarbij vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich op deze beslissingen niet dienstig kunnen beroepen aangezien deze werden ingetrokken. Door deze intrekkingen werden de voormelde beslissingen *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd en moeten zij geacht worden nooit te hebben bestaan.

Nog daargelaten de vaststelling dat verweerder te dezen met recht repliceert dat de betreffende brieven slechts werden neergelegd op 24 mei 2019, hetzij na de intrekking van de voormelde beslissingen, na het ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming en na het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, dient verder te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, het gegeven dat een verzoek om internationale bescherming initieel – al dan niet op basis van een aantal neergelegde documenten – ontvankelijk wordt verklaard, er geenszins aan in de weg staat dat dit verzoek later en na onderzoek ten gronde (onder meer van deze documenten) wordt afgewezen als kennelijk ongegrond.

Omtrent de door verzoekende partijen neergelegde brieven en de hieraan gekoppelde vrees, wordt in de bestreden beslissingen, mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd:

“Aangaande uw verklaring dat u door politici in Noord-Macedonië via brieven zou zijn opgeroepen om zich verder in te zetten voor de zaak (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15; CGVS, p. 3-5), wordt vooreerst opgemerkt dat u verklaarde dat dit in 2015 zou zijn gebeurd, maar u dit niet aanhaalde in de (beroeps-)procedure van uw vorige verzoek om internationale bescherming, waarbij u op 4 januari 2016 een aanvullende nota neerlegde en op 8 januari 2016 een zitting plaatsvond. Uw verklaring hiervoor, met name dat u geen vertrouwen meer had (CGVS, p. 5) kan hiervoor geenszins volstaan. Van een verzoeker kan immers worden verwacht dat hij op elk moment in zijn procedure alle mogelijke elementen van zijn asielrelaas op tafel legt. Voorts wordt vastgesteld dat uw verklaringen in verband met

deze brieven en de inhoud van de brieven die u neerlegde na het persoonlijk onderhoud, danig van elkaar verschillen. Bij Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u van politici in Macedonië de vraag zou hebben gekregen om zich verder in te zetten voor nationale zaken, dat u een brief zou hebben ontvangen met de vraag om geld in te zamelen bij Albanezen in Europa (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat een oproepingsbrief kreeg om terug te keren omwille van de verkiezingen en dat uw leven in gevaar zou zijn als u weigerde (CGVS, p. 4). In werkelijkheid wordt u in de ene brief de toestemming gegeven om financiële middelen in te zamelen, en wordt in de andere brief vermeld dat u werd benoemd in de centrale raad voor diaspora. In geen van beide documenten wordt melding gemaakt van een terugkeer naar Macedonië, van verkiezingen, of van dreigementen ten aanzien van u en/of uw familie. Hoe dan ook kan er, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw politieke activiteiten bij uw vorige verzoeken, geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot deze brieven."

Verzoekende partijen slagen er niet in om aan de voormelde motieven afbreuk te doen. Vooreerst merkt de Raad in dit kader op dat de betreffende brieven slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën (administratief dossier, map 'documenten'). Verder betreft het in wezen twee stukken die door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn opgesteld en waarvan noch de authenticiteit, noch de herkomst kan worden nagegaan. De voormelde vaststellingen ondermijnen de bewijswaarde van deze brieven. Dit geldt nog des te meer nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen zich ook in het verleden reeds bedienden van dubieuze documenten, hetgeen ook een smet werpt op de bewijswaarde van de nieuw neergelegde brieven.

Daarenboven kon weldegelijk van verzoekende partijen worden verwacht dat zij van het voorgaande en van het bestaan van de brieven, zo zij op grond hiervan werkelijk iets dienden te vrezen, reeds melding zouden hebben gemaakt tijdens hun vorige (beroeps-)procedure. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoekende partijen, dit bovendien zonder enige geldige uitleg, hebben nagelaten om het voormelde te vermelden in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, maakt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen weldegelijk genoegzaam dat verzoeker verklaringen aflegde die met de inhoud van de neergelegde brieven niet kunnen worden gerijmd of hierin minstens geen steun vinden. Uit de betreffende passage uit verzoekers 'verklaring volgend verzoek' van 23 november 2018, blijkt dat hij het, in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen, niet had over een telefonische benadering en wel sprak over een brief. Hij gaf aldaar immers aan: *"In 2015 werd ik door politici in Macedonië geroepen om terug te keren en verder mijn activiteiten uit te voeren. Ik heb een brief gekregen waarin ik werd gevraagd om voor hen verder te werken voor nationale zaken"*. Ook bij het CGVS had verzoeker het daarenboven weldegelijk duidelijk over een brief en niet over een telefonische benadering (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p.4). De verklaringen die verzoeker aflegde laten aldus geen ruimte voor de interpretatie die verzoekende partijen hieraan trachten te verbinden in het verzoekschrift.

Verzoekende partijen laten daarenboven de terechte vaststelling onverlet dat reeds in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn politieke activiteiten en de hieruit voortgesproten problemen. Deze vaststelling maakt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de huidige, hierop voortbouwende verklaringen van verzoekende partijen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde vrees omwille van het beweerd politieke profiel van

verzoeker en dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de in dit kader neergelegde brieven.

Met betrekking tot de voorgehouden brandstichting in hun woning, wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen verder met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaring dat uw woning in Macedonië zou zijn afgebrand, kan wordt opgemerkt dat dit een vreemde manier zou zijn om u te treffen aangezien u al jarenlang niet meer in die woning verblijft. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw broer tot enkele jaren geleden wel nog in de woning verbleef, maar ook hij woont er al twee of drie jaar niet meer. Overigens is de woning eigendom van uw vader en niet van u (CGVS, p. 5). Voorts kon u niet zeggen wie de brand zou hebben gesticht, en kon u geen enkel concreet element neerleggen ter bewijs dat het om brandstichting zou gaan. Dit wordt ook niet vermeld in het politiedocument dat u neerlegde. Overigens blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel degelijk onderzoek voerde naar aanleiding van de brand (CGVS, p. 5-7). De foto's die u neerlegde aangaande de brand kunnen geen bewijs vormen voor uw verklaringen als dat het om uw woning zou gaan en dat de brand met opzet zou zijn gesticht. Dat uw woning doelbewust in brand werd gestoken om u te viseren heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De Raad acht het, gezien verzoekende partijen deze woning reeds jarenlang hadden verlaten, gezien ook verzoekers broer deze woning reeds jaren geleden verliet, gezien deze woning leeg stond en gezien deze woning eigendom is van verzoekers vader, in het geheel niet aannemelijk dat deze woning anno 2018 plots in brand zou zijn gestoken om verzoeker te viseren. Zo er daadwerkelijk personen waren die verzoeker en diens familie wilden treffen, is het niet aannemelijk dat zij dermate lang zouden hebben gewacht alvorens de voormalige woning van verzoekende partijen en de broer van verzoeker plotseling en uit het niets te viseren.

Bovendien legde verzoeker nog andere vage en ongeloofwaardige verklaringen af waar hij niet kon preciseren wanneer de brand zou hebben plaatsgevonden en hij deze brand, hoewel deze reeds in 2018 zou zijn gepleegd, bij het CGVS midden mei 2019 ten onrechte situeerde *“enkele maanden geleden, een maand of twee of drie, ik weet het niet meer”* (*ibid.*, p.7).

Daarenboven vertoonde verzoeker omtrent het voorgaande een frappant en verregaand gebrek aan interesse. Hij bleek namelijk niet te weten wat er gebeurde met de klacht die werd ingediend bij de politie, bleek niet op de hoogte van het eventuele verdere onderzoek van de politie en gaf zelfs vlakaf aan dat dit hem niet interesseerde (*ibid.*, p.7). Redelijkerwijze kan nochtans van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Dient daarenboven samen met verweerder te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissing *an sich* niet betwisten of weerleggen waar terecht wordt vastgesteld dat (i) verzoeker in het geheel niet kon aangeven door wie de brand dan wel gesticht zou zijn; (ii) het neergelegde proces-verbaal niet vermeldt dat er sprake zou zijn van brandstichting; (iii) uit de neergelegde foto's niet blijkt dat het om de vroegere woning van verzoekende partijen zou gaan; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze doelbewust werd platgebrand. Verzoeker diende dan ook te erkennen dat hij niet over bewijzen beschikte dat het daadwerkelijk om brandstichting ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde brandstichting in de woning van verzoekende partijen en aan de hieraan gekoppelde vrees van verzoekende partijen.

3.7. Verzoekende partijen wijzen verder op de vrees dat verzoeker bij een terugkeer naar Noord-Macedonië en ten gevolge van zijn strafrechtelijke procedure aldaar riskeert slachtoffer te zullen worden van foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of omstandigheden.

Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw verklaring in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië mogelijks het slachtoffer te worden van foltering en/of mensonterende omstandigheden bij het uitzitten van uw gevangenisstraf dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen objectieve concrete indicaties aanbrengt waaruit blijkt dat u persoonlijk hiervan het slachtoffer zou worden (CGVS, p. 8). Waar een verzoeker om

internationale bescherming artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst het Commissariaat-generaal erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. U verwijst louter naar uw veroordeling waarvan u stelt dat deze onterecht is (CGVS, p. 8). In het kader van uw voorgaande verzoeken werd evenwel reeds geoordeeld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze veroordeling gemanipuleerd is en dat u beschikt over beroepsmogelijkheden tegen deze veroordeling. U verwijst verder naar meerdere rapporten die concluderen dat er ernstige gebreken in het Noord-Macedonische gevangeniswezen vast te stellen zijn (oa fysiek geweld van gevangenen door bewakers/ andere gedetineerden, overbevolking, erbarmelijke levensomstandigheden, gebrekkige gezondheidszorg) en dat u bijgevolg een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De rapporten om uw claim inzake de gevangenisomstandigheden te ondersteunen dateren in hoofdzaak van 2016. Het rapport van het Europees Anti-foltercomité mag dan wel dateren van 12 oktober 2017, maar is gebaseerd op een bezoek aan de gevangenis van Idrizovo van 6 tot 9 december 2016. U legt verder één persmededeling van maart 2017 neer waarin de overbevolking in de gevangenissen wordt aangeklaagd. Het Commissariaat-generaal ontkent geenszins dat dergelijke ernstige gebreken in het verleden werden vastgesteld in de Noord-Macedonische gevangenissen en dat er nog veel ruimte is voor verbetering, maar het stelt tevens vast dat in 2018 en 2019 maatregelen werden genomen om tegemoet te komen aan deze gebreken. Zo werden allereerst tal van opleidingen gegeven in het kader van het actieplan 'Strengthening the protection of the rights of sentenced persons'. Niet enkel werden opleidingen voorzien gericht op bepaalde kwetsbare groepen van gedetineerden, ook werden voor gevangenisdirecteurs en ervaren medewerkers opleidingen voorzien met de focus op het leiden van een gevangenis waarbij aandacht werd geschonken aan de verplichtingen van staten verbonden aan artikel 3 EVRM en aan de conclusies van het Anti-foltercomité. Daarnaast werden tal van opleidingen voorzien voor verschillende medewerkers in het gevangeniswezen waarbij de klemtoon kwam te liggen op het uitbouwen van een positieve verstandhouding met gedetineerden met het oog op het tot stand brengen van een dynamische beveiliging. Verder werden een training manual, een policy paper en een nieuwe gedragscode ontwikkeld. In de gevangenis van Idrizovo – waar u terecht zou komen – werden tevens nieuwe vleugels gebouwd waar de levensomstandigheden wel conform Europese standaarden zijn. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen kan geenszins a priori gesteld worden dat u bij het uitzitten van uw gevangenisstraf een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verwijzing naar het verslag van het Auditoraat van de Raad van State d.d. 8 januari 2019 waarin het uw beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot uitlevering gegrond verklaart, wijzigt voorgaande vaststellingen niet. Dit verslag stelt immers louter dat de mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient onderzocht te worden, wat bij deze hierboven gebeurd is. In uw verzoekschrift tot beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 17 januari 2019 stelt u tot slot nog dat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk is. Zoals evenwel eerder bij uw vorige verzoeken werd uiteengezet en zoals hierboven reeds werd aangehaald heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw veroordeling in Macedonië gemanipuleerd/gefabriceerd is en dat er u beroepsmogelijkheden ter beschikking staan om tegen uw veroordeling in te zetten. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden in Noord-Macedonië geen juridische stappen heeft gezet (of door een juridisch vertegenwoordiger heeft laten zetten), en dat u niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken aangaande uw rechtszaak in uw thuisland – u stelde hierover dat het u niet interesseert en u er zich niet mee bezighoudt (CGVS, p. 3, 10)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. Waar zij poneren dat verzoeker bij een terugkeer naar Noord-Macedonië en in afwachting van een eventueel beroep zou dreigen te worden opgesloten in voorhechtenis, dient verweerder vooreerst te worden bijgetreden waar deze met recht repliceert:

"Verweerder merkt op dat verzoeker slechts bij verstek werd veroordeeld, en dat blijkens het verzoekschrift door de Belgische autoriteiten ondertussen een uitdrukkelijke bevestiging is gekomen van de Noord-Macedonische minister van Justitie dat er nog een rechtsmiddel openstaat. (verzoekschrift d.d.08/07/2019, p.7) Verzoekers stelling dat hij in afwachting van het eventueel aantekenen van verzet tegen het verstekvonnis en de behandeling ervan intussen zal worden opgesloten in een

voorhechtenisfaciliteit of de gevangenis van Idrizovo (verzoekschrift d.d.08/07/2019, p.10, 13), betreft niet meer dan een assumptie van verzoeker, dewelke bovendien gebaseerd op Belgisch strafprocesrecht. De verwijzingsakte voor de uitvoering van de straf d.d.30/05/2013 (zie administratief dossier, 7e verzoek om internationale bescherming, stuk 2 van de inventaris) wijst er enkel op dat de gevangenis van Idrizovo aangeduid is als plaats waar de straf dient te worden uitgezeten en toont niet zonder meer aan dat verzoeker met zekerheid (aldaar of elders) in voorhechtenis zal worden geplaatst anno 2019. Verzoeker staft zijn beweringen omtrent de zekere voorhechtenis voor het overige niet met pertinente en op zijn eigen persoon betrokken elementen.”

Omtrent de stelling dat verzoeker in het kader van een eventueel beroep tegen zijn strafrechtelijke veroordeling weinig kans zou maken om een andersluidend arrest te bekomen, dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat de verwijzing door verzoekende partijen naar (informatie over) de algemene situatie in Macedonië onvoldoende is om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er ten aanzien van verzoeker in de toekomst daadwerkelijk sprake zal zijn van een onterechte veroordeling. Verweerder doet in dit kader terecht gelden:

“Verweerder leest overigens in het aan het verzoekschrift toegevoegde vooruitgangsrapport van de Europese Commissie voor Noord-Macedonië voor het jaar 2019 dat het land talrijke maatregelen genomen heeft om het gerechtelijk apparaat te verbeteren en in lijn te brengen met internationale standaarden, ook al blijven volgehouden inspanningen noodzakelijk. Verzoeker is er dan ook toe gehouden om zijn beweringen aangaande een gebrek aan onafhankelijkheid in hoofde van de rechters(s) in concreto aan te tonen. Verzoeker laat evenwel na dit te doen. Hij beperkt zich immers louter tot losse beweringen en niet gestaafde aannames. Verweerder herhaalt voorts de motivering in de bestreden beslissing waar deze stelt: “In uw verzoekschrift tot beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 17 januari 2019 stelt u tot slot nog dat de rechterlijke macht in Noord-Macedonië niet onafhankelijk is. Zoals evenwel eerder bij uw vorige verzoeken werd uiteengezet en zoals hierboven reeds werd aangehaald heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw veroordeling in Macedonië gemanipuleerd/gefabriceerd is en dat er u beroepsmogelijkheden ter beschikking staan om tegen uw veroordeling in te zetten. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden in Noord-Macedonië geen juridische stappen heeft gezet (of door een juridisch vertegenwoordiger heeft laten zetten), en dat u niet op de hoogte bent van de huidige stand van zaken aangaande uw rechtszaak in uw thuisland– u stelde hierover dat het u niet interesseert en u er zich niet mee bezighoudt (CGVS, p. 3, 10).”

Waar verzoeker stelt dat in het arrest van de Raad van 15 september 2017 (nr. 192.060) inzake zijn annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) dat aan hem werd betekend, een schending van artikel 6 EVRM werd vastgesteld, merkt verweerder op dat deze conclusie van de Raad niet was ingegeven door vaststellingen aangaande een gebrek aan onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Noord-Macedonië maar wel door onduidelijkheid aangaande de garanties van de Noord-Macedonische autoriteiten inzake de mogelijkheid van een nieuwe behandeling ten gronde van de strafzaak door een gerechtelijke instantie en in verzoekers aanwezigheid. (arrest nr.193.060, paragrafen 3.1.3.9 en 3.1.3.10) Uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat er sindsdien een uitdrukkelijke bevestiging is gekomen van de Noord-Macedonische minister van Justitie dat er nog een rechtsmiddel openstaat. (verzoekschrift d.d.08/07/2019, p.7)

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet zonder meer gevolgd worden waar hij stelt dat hij gedurende enkele jaren zal worden opgesloten in de gevangenis van Idrizovo.”

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker, zo al aangenomen zou kunnen worden dat hij ten gevolge van zijn eerdere strafrechtelijke veroordeling omwille van een gemeenrechtelijk feit en het mogelijke, toekomstige afwijzen van zijn beroep tegen deze veroordeling zou dreigen om enkele jaren (al dan niet deels in voorhechtenis) opgesloten te worden in een Noord-Macedonische gevangenis, dit gegeven op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij daadwerkelijk dreigt te worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling en om te besluiten dat hij daarom nood heeft aan internationale bescherming.

Verweerder repliceert in dit kader in de nota met opmerkingen namelijk met recht als volgt:

“Verweerder benadrukt hierbij dat uit het aan het verzoekschrift toegevoegde vooruitgangsrapport van de Europese Commissie voor Noord-Macedonië voor het jaar 2019 – het meest recente rapport dat voorligt - geenszins blijkt dat de algemene situatie in het Noord-Macedonische gevangeniswezen van dien aard is dat er in algemene zin sprake is van een reëel risico op een behandeling die in strijd is met

artikel 3 EVRM. In het kader van een mogelijke toetreding tot de Europese Unie is de Noord-Macedonische overheid bezig met diepgaande hervormingen, o.a. op het vlak van het gerechtelijk en penitentiair apparaat. Deze hervormingen worden door internationale actoren begeleid en opgevolgd. In het rapport wordt onder andere gewezen op verbeteringen in het voorkomen van foltering en mishandeling door verbeterde training van gevangenispersoneel en een het opzetten van een extern toezichtsmechanisme; extra middelen en personeel voor de Ombudsman, die onder andere klachten over gevangenisomstandigheden onderzoekt; het buiten gebruik stellen van vervallen faciliteiten en het aanpakken van de onmenselijke omstandigheden, vastgesteld door het CPT, in sommige instellingen; en de aan de gang zijnde bouw van nieuwe faciliteiten en renovatie van andere. Hoewel op verschillende vlakken nog grote inspanningen nodig zijn, kan uit het voormelde rapport geenszins worden afgeleid dat de algemene situatie in het Noord-Macedonische gevangeniswezen dermate slecht is dat het loutere gegeven dat een persoon mogelijk in detentie geplaatst zal worden voldoende is om in zijn hoofde te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vw. Dit ligt in lijn met de informatie die reeds aan het administratief dossier. Het eveneens aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van UNCAT van 10 mei 2019 over Noord-Macedonië, is niet van dien aard dat het de voorgaande beoordeling kan wijzigen. Het rapport beschrijft bovendien problemen zoals vastgesteld bij een bezoek aan het land in 2017. Waar verzoeker stelt dat er rekening werd gehouden met "latere elementen", merkt verweerder op dat verzoeker nalaat dit in concreto te duiden. Zulks blijkt alvast niet eenduidig uit het verslag zelf.

Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene situatie in de gevangenis in Noord-Macedonië maar dient aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

(...)

Hoewel de Commissaris-generaal geenszins ontkent dat in het verleden ernstige gebreken bestonden binnen het Noord-Macedonische gevangeniswezen in het algemeen, en in de gevangenis van Idrizovo in het bijzonder, en erkent dat er actueel nog steeds veel ruimte is voor verbetering, kan de situatie in de gevangenis van Idrizovo voor zover zij aan bod komt in de door verzoeker aangehaalde rapporten uit 2015, 2016 en 2017 niet volstaan om te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vw.

Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Noord-Macedonische autoriteiten in 2018 en 2019 verschillende initiatieven hebben genomen om de leefomstandigheden en de behandeling van gedetineerden in de gevangenis, waaronder deze in Idrizovo sterk te verbeteren. Naast bijkomende opleidingen gegeven op nationaal vlak aan gevangenispersoneel met het oog op een betere behandeling van de gedetineerden, werd de overbevolking in Idrizovo verminderd door verschillende initiatieven en werden in de gevangenis reeds enkele nieuwe vleugels gebouwd. De bouw van bijkomende nieuwe gebouwen in Idrizovo is bovendien voorzien (administratief dossier, achtste verzoek om internationale bescherming, farde landeninformatie, stukken 2-3)

Verzoeker stelt weliswaar dat de Commissaris-generaal "zijn wensen voor werkelijkheid [neemt]" doch hij slaagt er niet in om aan te tonen dat de huidige situatie in het Noord-Macedonische gevangeniswezen in het algemeen, en in de gevangenis van Idrizovo in het bijzonder, wel van dien aard is dat er in zijn hoofde dient te worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Waar verzoeker stelt dat uit het voormelde vooruitgangsrapport kan worden afgeleid dat er een intentie is om vooruitgang te boeken inzake de gevangenisomstandigheden doch dat het resultaat in de praktijk "nog erg te wensen overlaat", stelt verweerder vast dat verzoeker nalaat in concreto te duiden dat de actuele situatie in de Noord-Macedonische gevangenis, minstens in de gevangenis van Idrizovo, dermate ernstig is dat in deze zonder meer dient te worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar het verslag van UNCAT van 10 mei 2019 over Noord-Macedonië, stelt verweerder vast dat de inhoud van het rapport werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling van de actuele situatie in de gevangenis van Idrizovo.

Gelet op het voorgaande is verweerder van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat een eventuele detentie (in de gevangenis van Idrizovo) an sich voldoende is om te besluiten tot het bestaan in hoofde van verzoeker tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet."

De Raad treedt verweerder bij waar deze op basis van de voorliggende informatie, zoals aangereikt door verzoeker en zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, oordeelt dat de situatie in de gevangenis in Noord-Macedonië in het algemeen en in de Idrizovo gevangenis in het bijzonder niet van zulke aard is dat deze volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar dreigt te

zullen worden opgesloten zou dreigen te worden geconfronteerd met foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen dienen aldus *in concreto* aan te tonen dat en waarom dit voor verzoeker zo zou zijn. Zij blijven hier, gelet op de voormelde vaststellingen, in gebreke.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit dat Noord-Macedonië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Met betrekking tot de aanvullende nota van verzoekende partijen van 14 mei 2020 bemerkt de Raad dat het auditorsverslag van 8 januari 2019 door verwerende partij in overweging werd genomen. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe het louter gegeven dat het arrest van de Raad van State van 6 december 2019 de uitleveringsbeslissing van 6 maart 2017 vernietigt enkel op grond van het naar Belgisch recht verjaard zijn van de feiten enige afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing en onderhavig arrest opgenomen motieven. Waar verzoekende partijen nog benadrukken dat door het niet verkrijgen van een internationale beschermingsstatus verzoeker zal dienen het land te verlaten, wat een vermomde uitlevering zou betreffen, wijst de Raad er ten slotte op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft waardoor dit argument in de voorliggende procedure niet dienend is.

3.8. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen verder met recht gesteld:

“Betreffende uw stelling dat u voor u kinderen (specifiek uw zoon) vreest dat zij geconfronteerd zouden worden met wat u meemaakte en dat men wraak zou kunnen nemen op hem (CGVS, p. 10), dient te worden gewezen op het feit dat hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet dat uw verklaringen omtrent mogelijke bloedwraken of politieke problemen niet als aannemelijk worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen of die van uw echtgenote blijkt dat uw echtgenote of uw kinderen tot op heden concrete problemen kenden of in de toekomst zouden kennen bij terugkeer naar Macedonië (CGVS echtgenote, p. 5-6).

(...)

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat in het licht van bovenstaande verklaringen, evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u of uw kinderen de gevolgen zouden kunnen dragen van de problemen van uw echtgenoot. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u tot op heden nooit persoonlijk problemen heeft gekend in Noord-Macedonië (CGVS, p. 5-6).”

Verzoekende partijen slagen er in het licht van het voorgaande niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

3.9. Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat tot slot uw stelling betreft dat uw kinderen Nederlands spreken en hier naar school gaan (verklaring DVZ 8e verzoek, vraag 21), wordt opgemerkt dat dit persoonlijke motieven zijn, die geen verband

houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming."

Deze motieven zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze ongemoeid laten, onverminderd gehandhaafd.

3.10. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verweerder integraal kan worden bijgetreden waar deze omtrent de door verzoekende partijen aangevoerde correcties op het feitenrelaas opmerkt:

"2.4.1 Verzoeker stelt dat hij niet weet waarover de vermelding van een voorwaardelijke gevangenisstraf van 2 jaar, uitgesproken bij verstek door de rechtbank van Skopje, gaat. Verweerder merkt op dat uit de verklaring afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2012 in het kader van verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming eenduidig blijkt dat verzoeker over een dergelijk vonnis heeft gesproken. Verzoeker legde toen tevens het betreffende vonnis van 20 augustus 2012 neer. Dat verzoeker bijgevolg op heden niet (meer) zou weten naar welk vonnis werd verwezen of de inhoud ervan niet zou kennen, is dan ook hoogst opmerkelijk te noemen.

2.4.2 Waar verzoeker stelt dat hij niet vreest om door H.K. (...) vermoord te worden, doch wel door (één van) diens handlangers of de geheime dienst, merkt verweerder op dat ook hier uit de verklaring afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2012 blijkt dat verzoeker wel degelijk had aangegeven te vrezen door H.K. (...) of zijn mensen te worden veroordeeld.

2.4.3 Waar verzoeker ten slotte stelt dat hij geen beveiligingswerk deed voor Ali Ahmeti en Fazli Veliu (van de partij BDI) maar wel activist was in hun dienst, antwoordt verweerder dat verzoeker in het kader van zijn zevende verzoek tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk heeft verklaard dat hij beveiligingswerk deed voor deze twee personen (notities persoonlijk onderhoud d.d.15/06/2015, p.8). Dat verzoeker dit nu tegenspreekt onderbouwt verder de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de BDI."

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten als volgt:

"Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelede documenten, die in bovenstaande beslissing reeds werden besproken, kunnen deze vaststelling niet wijzigen.

(...)

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT